

عنوان مقاله:

بررسی رابطه بین سازوکارهای راهبری شرکتی و ریسک سیستماتیک

محل انتشار:

فصلنامه بررسی های حسابداری و حسابرسی، دوره 21، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

محمدرضا نیکبخت - دانشیار دانشکده مدیریت دانشگاه تهران، ایران

زهرا طاهری - دانشجوی دکتری حسابداری دانشگاه تهران، ایران

خلاصه مقاله:

سیاست اقتصاد آزاد و افزایش ارتباطات در میان شرکتها، به تاثیر متقابل آنها بر یکدیگر منجر شده است، از این رو مدیران در عملیات اصلی خود با عدم اطمینانهای زیادی مواجه می‌شوند. برای مقابله با این عدم اطمینانها مدیران باید از مناسبترین سیاستهای مدیریتی استفاده کنند که این امر از طریق اجرای سازوکارهای راهبری شرکتی میسر می‌شود. به طور نظری، سازوکارهای راهبری شرکتی، می‌تواند همچون وسیله‌ای برای تغییر در ریسک سیستماتیک به کار رود. این نوشتار به بررسی رابطه بین سازوکارهای راهبری شرکتی و ریسک سیستماتیک در میان شرکت‌های پذیرفته شده در بورس اوراق بهادار تهران می‌پردازد. برای تحقق این هدف، از اطلاعات ۱۵۴ شرکت در بازه زمانی ۱۳۸۳ تا ۱۳۹۰ استفاده شده است. روش آماری به کار رفته برای آزمون فرضیه‌ها، رگرسیون حداقل مربعات معمولی است. مدل پژوهش ابتدا در سطح کل داده‌ها و سپس به منظور بررسی دقیق‌تر هر یک از فرضیه‌ها، بر اساس تقسیم‌بندی مدل پراستيو (۲۰۱۱) در سطح سه طبقه مختلف از شرکتها (شرکت‌های دارای بتای کوچکتر از نیم به منزله شرکت‌هایی با ریسک پایین، شرکت‌های دارای بتای بزرگتر از نیم و کوچکتر از یک، نشان‌دهنده شرکت‌هایی با ریسک متوسط و شرکت‌های دارای بتای بزرگتر از یک، نماینده شرکت‌هایی با ریسک بالا) اجرا شده است. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که بین درصد سهامداران نهادی که یکی از عناصر و سازوکارهای راهبری شرکتی شمرده می‌شود و ریسک سیستماتیک، ارتباط معناداری وجود دارد. رابطه بین درصد اعضای غیر موظف هیئت‌مدیره و ریسک سیستماتیک در سطح کلی، معکوس و در سایر طبقات شرکت‌ها معنادار نیست.

کلمات کلیدی:

اعضای غیر موظف هیئت‌مدیره، ریسک سیستماتیک، سازوکارهای راهبری شرکتی، سهامداران نهادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1398576>

